והרי מעשר דהוא נפדה ואילו לקוח בכסף

מעשר אינו נפדה דתנן מאהלקוח בכסף

מעשר שנממא יפדה ר' יהודה אומר יקבר

(נממא אין לא נממא לא) התם לא אלימא

קדושתיה למיתפם פדיוניה והרי תמורה

דאילו יקדשים לא חיילי על בעל מום קבוע

ואילו יאיהי חיילא תמורה מכח קדשים או קא

אתיא וקדשים מכח חולין קאתי הרי פסח

דהוא אינו יטעון סמיכה ונסכים ותנופת חזה

ושוק ואילו מותר דידיה מעון סמיכה ונסכים

ותנופת חזה ושוק פסח בשאר ימות השנה

שלמים הוא ואיבעית אימא אמר קרא העולה

במקומה תהא אשם ימנלן דבעי צפון

דכתיב במקום אשר ישחטו את העולה

ישחמו את האשם אשכחן שחימה קבלה מנא

לן גו ואת דמו יזרוק הן קבול דמו גמי בצפון מָקבל עצָמו מנא לן ְדמו ואת דמו אשכחן

למצוה לעכב מנא לן קרא אחרינא כתיב

יושחם את הכבשה והאי להכי הוא דאתא

האי מיבעי ליה לכדתניא מדבר שהיה בכלל

ויצא לידון בדבר החדש אי אתה רשאי

להחזירו לכללו עד שיחזירנו הכתוב לכללו

בפירוש כיצד יושחם את הכבש במקום

אשר ישחם את החמאת ואת העולה במקום

הקדש כי כחמאת האשם הוא וגו' שאין

ת"ל כחטאת האשם מה ת"ל כחטאת האשם

לפי שיצא אשם מצורע לידון בדבר החדש

בבוהן יד ובוהן רגל ואזן ימנית יכול לא יהא

מעון מתן דמים ואימורין לגבי מזבח תלמוד

לומר כחמאת האשם הואין מה חמאת מעונה

מתן דמים ואימורין לגבי מזבח אף אשם מצורע מעון מתן דמים ואימורין לגבי

מזבח אם כן נכתוב בהאי ולא נכתוב

בהאי הניחא אי סבירא לן זיצא לידון

בדבר החדש איהו הוא דלא גמר מכללו

336

יא א מיי' פ״ז מהלכות מעשר שני הלכה א ב: יב ב מיי' פרק ג' מהלכות יב ב מיי פרק ג' מהלכות מתורה הלכה ה: יג ג מיי פ"ג מהלכות מעשה

קרבנות הלכה ו:

יד ד מיי׳ שם פ״ה הלכה ג:

בְּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחֲטוּ אֶת הָעלְה יִשְׁחֲטוּ אֶת הָאְשָׁם וְאֶת דְמוֹ יְזִלק עַל הַמִּוְבָּחַ סְבִיב:

תורה אור השלם

2. ושַׁחַט אַת הַבָּבשׁ בַּמִקוֹם ג. וְשְׁוֹח אֶת וֹבְּבָשׁ בְּתִּקְוֹם אֶת וֹבְּבָשְׁ בְּתִּקְוֹם הַקְּדֶשׁ כִּי הָעָלְה בְּתְּקְוֹם הַקְּדָשׁ כִּי בְּתְּקְוֹם הַקְּשָׁם הוא לְכֹּהַן לְדָשׁ קְדְשׁים הוא לְכֹּהַן לְדָשׁ קְדְשׁים הוא:
 ווקרא יד, יג ווקרא יד, יג

מוסף רש"י

י הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא יפדה. דאלימא למיתפס פליונו (פסחים לח.) יקבר. משום פדיונ (פטחים לח.) יקבר. משום לקישה קדושמים ולה אלים לקישה קדושמים ולה אלים למישקם פדיוניה (שם. ובעייז ביש בנ. משותדרין קיג.) חדרי תמורה. בנ. משותדרין קיג.) חדרי ממורה שלם המייב בעלת מום במתימה שלם המייב בעלת עולה קדושה מתורה כל כך שאם יפדה לה תאל לחולין (תמורה מה). אי אתה רשאי להחדירו. ולהשומו כללל וו: כי כחשאת הדאש הוא כליו לוו: כי כחשאת הדאשה הוא כליו מתואלה כדי המואלה כליו מתואלה כליו המואלה כליו בליו בתואלה בתיים בתואלה בתואלה בתיים בתואלה בתיים בתואלה בתיים בתואלה בתואלה בתואלה בתיים בתואלה בתואלה בתיים בתואלה בתואל האשם הוא. כדין החטאת כך דין אשם זה: שאין תלמוד לומר. דהא אשם זה אם לשחיטה דומר. דהם חשם זה חם נשמיטה בלפון הלא כבר נאמר בו ושמט את הכבש במקום אשר ישמט את המטאת, ואם למתן דמים ואכילתו הרי הוא ככל אשמות בכלל זאת הרי הוא ככל אשמות בכלל זאת תורת האשם בנו את אהרו: לפי שורת המשט בנו מת מסרן. לפי שיצא אשם מצורע. מכלל שלר לשמות: לידון בדבר החדש. שלינו בשלר לשמות בבהן יד ובבהן רגל, והואיל ויצל מכללו יכול לל בהל טעוו כו' וירחות ד.

שיטה מקובצת (המשך) וא"ת מ"מ יוכיח מרבנן נמי שטפל חמים מן העיקר היכל דלל נטמא מחור מן העיקר היכל דלל נטמא כדפיי, דמום לא יוכל לחרץ כלום כדפיי. וליכא למימר דהא דנקט נטמא ה״ה לא נמומר דהא דנקט נטמא ה״ה לא נטמא אלא לרבותא דר"י נקט נטמא דאע"ג דפודין המעשר שני שנטמה בירושלים מ״מ הלקוח במעשר שני אין פודין, זה הלקוח במעשר שני אין פודין, זה אינו דמנן במסכת מעשר שני (פ"ג מ"י) אמרו לו לר"י מה אם מעשר שני כו' עד ברחוק מקום, אלמא משמע דלרבנן נמי בלקוח בכסף מעשר שני שלא נטמא אינו נפדה. וא"כ לרבק נמי מצינו טפל חמור וא"כ לרבק נמי מצינו טפל חמור מן העיקר, וי"ל דמלקוח בכסף מעשר שלא נטמא ליכא ראיה דהחם מעשר שלא נטמא ליכא ראיה דהחם טעמא איכא משום דאמר רחמנא במעשר טהור שפודין אותו חוץ לירושלים היינו בשביל טורח הדרך שחם רחמנא על טרחו כדכתיב (דברים רחק ממך (הדרך) [המקום], וזה שלקח מן הכסף פירות ברחוק מקום כדי לאכלו בירושלים א"כ דנוחיה דאינו חם נול נורחו. גני דעתיה דחינו חס ענ טרחו, לפיכך אינו נפדה כשחוא טחור, אבל בלקוח בכסף תעשר שני שנטתא אח"כ דלא חזי לאכילה שייך ביה פדיון מלא מוכל שאמו, דה"פ דקרא פיין מננו שוכנ שמוני, ים יכי וקנש כי ירחק ממך המקום דהייני חוך לירושלים או אפילו בירושלים כגון גא אולם או אחוד דהיינו שנטמא דאין שאת אולהיה כדכתיב (בראשים מנ) וישה משחת, ונתת בכסף פיי דנפדה. אבל לר"י דאמר אינו נפדה אפילו בלקוח בכסף מעשר [שנטמא] ומעשר עלמו שנטמא נפדה אפילו בירושלים דמוקי האי דרשה דלא מוכל שאתו במעשר עלמו דמזה מיירי קרא, אלמא טפל חמור מן העיקר (מהר-פ): ת"ל ואת דבו. העיקר (מהר-פ): ת"ל ואת דבו. וי"ו מוסיף על ענין ראשון, במקום שחיטתו תהא קבלת דמו, וע"כ משום קבלה אתיא לא אתיא בשביל ריקה דוריקה אינה בלפון (לשון

והרי מעשר דהוא נפדה. אפילו בירושלים אם נטמא כדילפינן מלא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה ואילו לקוח בכסף מעשר שני אינו נפדה אליבא דר' יהודה אלמא איכא טפל חמור מעיקר כך פי׳ בקונטרס ובספרי וי פרשת עשר תעשר מפרש טעמא

דרבי יהודה משום דכחיב והכחף] כסף ראשון ולא כסף שני והא דאמר ברים הוהב (ב"מ דף מה.) גבי סלעין דינרין דכסף כסף ריבה יש לחלק בזה שנגמר כאן פדיונו לגמרי וקנה פדיונו מו מעשר ואם היה טהור לא היה נפדה ותנן במסכת מעשר שני פ׳ שלישי (מ״י) אמרו לו לר׳ יהודה מה אם מעשר שני עלמו שנטמא הרי הוא נפדה הלקוח בכסף מעשר שנטמא אינו דין שיפדה אמר להם לא אם אמרתם במעשר שני עלמו שכן נפדה טהור ברחוק מקום תאמרו בלקוח בכסף מעשר שאינו נפדה טהור ברחוק מקום. ואית ספרים דגרסי הכא נטמא אין לא נטמא לא ומייתי ראייה מרבנן דטפל חמור מעיקר פירוש נטמא נפדה לרבנן לא נטמא אינו נפדה אפי׳ חוץ לירושלים אע"פ שמעשר עלמו נפדה והיינו חוץ לירושלים דבירושלים אין מעשר טהור נפדה ובתוספתא דמעשר שני " משמע כפי׳ הקונטרס דעל מילתא דר׳ יהודה פרכינן יו האי לישנא שעושה טפל חמור מן העיקר והכי איתא התם הלקוח בכסף מעשר כו׳ אמרו לו לרבי יהודה תחמיר בטפילה יותר מן העיקר יו ולגירסת הספרים לא נטמא לא ומוכיח דרבנן נמי סברי טפל חמור מן העיקר גבי מעשר טהור חוץ לירושלים קשה דאי יחו פרכי רבנן לר׳ יהודה תיקשי להו לדידהו כיון דקורא טפל חמור מן העיקר האי דלקוח טהור אינו נפדה ומעשר עלמו נפדה אבל לגירסת הקונטרם ניחא דאיכא למימר דהאי לא מיקרי טפל חמור מן העיקר דמעשר עלמו טהור נפדה ברחוק מקום כדי לפדות יש בדמים בירושלים בקר ולאן יין ושכר כדכתיב ונתת הכסף בכל אשר תאוה נפשך אבל אם

לקח פירות בו חוץ לירושלים כדי לאוכלם בירושלים לא יפדה כמו שלא היה פודה מה שהיה לוקח בירושלים ולגירסת הספרים לא נטמא לא בו קשה לפירוש הקונטרם דפרק הזהב (ב"מ דף נה:) גבי מחללין אותו כסף על נחשת נחשת על הפירות ויחזור ויפדה את הפירות כאו וחכמים אומרים יעלו

פירות ויאכלו בירושלים ופי׳ בקונטרס וחכמים אומרים לא הזקיקוהו לחזור לחללם כמו ת״ק אלא אם רצה יעלה פירות עצמו 🖘 דהקלו בו משמע מחוך פירושו דר"מ מחמיר דלא שרי נחשת על הפירות אא"כ יחזור ויפדה את הפירות ויעלה הכסף לירושלים והכא משמע שזו היא קולא כשחוזר ופודה את הפירות ומשמע דאפילו איסורא איכא למאי דגרסי׳ לא נטמא לא דאינו נפדה טהור ברחוק מקום ומשנה שלימה היא במסכת מעשרות בנו (פ"ג מ"י) ושם הארכתי בפרק הזהב (ב"מ דף נה: ד"ה ויחזור): פבח בשאר ימות השנה שלמים הוא. וא"מ הרי אחד עשר ברו שטפל חמור מן העיקר כדאמרינן בפ' שתי מדות (מנחות נא:) האחד זה אחד עשר שלא מלינו לו בכל התורה טפל חמור מן העיקר וו"ל כדמשני הכא מותר הפסח שלמים הוי ה"נ אחד עשר שלמים הוי דכל דיני שלמים עליו כדמשמע בבכורות (דף סא.) מדמלריך בהן קרא דמותר הפסח נמי בעי קרא כדדרשינן פרק קמא (לעיל ט.) אם כשב להביא פסח שעברה שנתו ושלמים הבאין מחמת פסח לכל מצות שלמים שיטענו סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק והא דקרי ליה 🗈 טפל לאו דווקא: לעכב בנא דן דבתיב ושחם את הכבש. למקבל לא ידעינן עיכובא 🌣 : לפי שיצא אשם מצורע דידון בדבר החדש בו'. מה שחטאת בו מלורע טעונה נסכים ושאר חטאות אין טעונין לא חשיב דבר חדש וכן אוב וידעוני שיש כרת מה שאין כן בשאר מכשפים מדלא תני בל"ו כריתות ואפ"ה גמרינן סקילה מאוב וידעוני בשאר מכשפים פרק קמא דיבמות (דף ד.) ופרק ארבע מיחות (סנהדרין דף סו:) ואי מקרי כרת דכתיב באוב וידעוני דבר החדש היכי גמר מינייהו סקילה למ"ד כללו לא גמר מיניה וזה בחו הקשה ה"ר יעקב מאורלינ"ש 6 אלא לא קרוי דבר חדש אלא כשסותר כללו כי הכא דשאר אשמות כל הדם למובח ואשם מצורע ביו הדם ממנו לבהונות וכגון אשת אח בפרק קמא דיבמות (דף 1.) שנאסרו כל העריות וזו הותרה וזהו דבר החדש שסותר כללו אבל מה שחטאת מצורע טעונה נסכים אינו סותר מכללו 🤄 אלא חוספת הוא על הקרבן וא״ת למאן דאמר כללו גמר מיניה יהיו כל אשמות טעונין מתן בהונות ולילפו נמי כולהו עריות מאשת אח וי"ל דלא גמר מיניה אלא מידי דלא חידש בו כגון שחיטת לפון אבל החידוש לא גמר מיניה כדפירש בקונטרס דא"כ לא היה עוד כאן דבר חדש ועוד דאם כן היה יוצא לידון בדבר החדש כיוצא בו ללמד על הכלל כולו: גבתוב בהאי ולא
גבתוב בהאי ₪ מימה ושאר אשמות היכי ילפי מאשם מצורע מה לאשם מצורע שכן בא להתיר:

שהר ישמטר (חמן השנים ישמטי חם השפם, חינו מקים נכתרי השטם נעודה הות הדרב בפקוק בהידים דהייני ישמטר דמתמע נתנה וה מעבב. זכן גדי מטאח דכמיב במתום השתם השתם הוא לל שנבב. כך נחאה למורי וחריף היים: ב" בחשאת האשם הוא גליון, כליתר כדין מטאח הוא אשם ול השם מנורע כתיב. ע"כ: שאין ח"ל בחשאת האשב. גליון דאם לשמיטה צלפון היי ככר נאמר ושמט אם הכבש במקום אשר ישמט את השולה ואם למתן דמים ואכילתו הרי כל האשמות בכלל וואת חורת האשם וכתיב בכולהו ואת דמם תזרוק על המובח ומה ח"ל כמטאח כר. ע"כ: את אשם פשריע שעון בו'. אלמת דלריך קרא להחזירו לכללו משום מתן דמים ואימורים, כמו כן אילטריך ושמט את הכבש שכתוב באשם מלורע אף אשם כשרות שעין בוי. מנמח דנרך קרה ההחירו נכננו מחום מתן דמים וחימורים, כמו כן סינטריך וססט חת הכסם שכתוב כמס להחזרו לכלל שאר אשתו לפוצן, וא"כי הדרא קושיא לדוכתה עיכובא מני"ל, ומשר א"כ נכתוב בהאי פי" לפון באשם מלורע, ולא לכתוב באא א אשתו צפון ולא נכתוב זאת חורם האשם ונמנור כללו מניים, ומדכתביים הכא והכא שיית לעיכיהא היא דכתביים כמ"ה. חימוה דיסיים הנו את אשמעה מאשם מצורע, אשם מצורע גופיה מהיקשא הוא דמים אחרים, וי"ל דלמ"ד דגמרי כללו מיניה סבירא ליה דברי בבכלל ויצא מן הכלל (ס"א מה לאשם מצורע שכן בא להחיר, א"נ שכן [יש] עמו דמים אחרים, וי"ל דלמ"ד דגמרי כללו מיניה סבירא ליה דברי שבכלל ויצא מן המדות השוום ללמד לא קללמדן על עצמו יצא אלא כי וגבי האי מדה לא פרכינן מידי כמו בשאר למודים שבחורה) לדברים שאינם חידוש והוו אחת מן המדות השוום שפתורה, וכיון דהוי מדה שוה שפתורה ליכא למיפרך עליה מידי: אף אשם מצורע מעון ברי. גליון, פי ואי לאו דאהדריה קרא היו אמינא למאי דנפק נפק דהיינו בנהן יד ורגל, ולמאי דלא נפק לא נפק, ואין טעון מתן דמים ואימורים. ע"כ: תוד"ה והרי בו' אינו נפרה אליבא דר' יהורה. ע"ן בפ"ג דמע"ש באומה משנה בהר"ש:

והרי מעשר שני דהוא נפדה. אפי׳ בירושלים אם נטמא כדילפינן (ב"מ דף נג:) מלא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה שנאמר וישא משאות: אינו נפדה. אליבא דר׳ יהודה אלמא איכא טפל חמור מעיקר: המם משום דלה חלים. ולה חומרה הוה: קדשים לה

חיילי (עליה). תחילת הקדש אינו חל על בעל מום קבוע ליקדש קדושת הגוף אלא קדושת דמים בעלמא ויוצאין לחולין גמורין בפדיון ואפילו ליגוז וליעבד כדתניא פרק הוליאו לו בסדר יומא (דף נ:) חומר בתמורה שהתמורה חלה על בעל מום קבוע ואין יולא לחולין ליגוז וליעבד מה שאין כן בזבח דגבי תמורה כתיב [ויקרא מן טוב ברע חוף השווה בעל מום לתם לענין תמורה על כולם נאמר והיה הוא ותמורתו יהיה קדש [שם] אבל זבח ראשון אם קדם הקדישו את מומו קדוש קדושת הגוף ואינו יולא לחולין ליגוז וליעבד יו כדתנן בבכורות (דף יד.) כל הקדשים שקדם מומן להקדישן נפדה ז ויליף לה מקראי: קדשים מכח חולין קחמו. לח חלה עליהם קדושה קודמת אבל תמורה באה מכח קדושה קודמת הלכך לאו טפל חמור מן העיקר הוא דהא חומרא יא דעיקר הוא: שלמים הוא. ולא מותר פסח מיקרי למיחשביה טפל: וחיבעית חימח. עיכובה דעולה מהכא: דכתיב במקום כו' יבו העולה. חזר ושנה לימד מקום שקבעתו לעולה לעולם הוא מקומה: ישחטו את האשם ואת דמו. במקום שחיטתו תהא קבלת דמו: דמו וחת דמו. מדמלי למיכתב ישחטו את האשם ודמו יזרוק וכתיב ואת דמו את לרבות את המקבל: ושחע חת הכבש וגו'. בחשם מלורע כתיב. שנה הכתוב עליו לעכב: לכדתניא כו'. דלריך להחזירו לכללו הלכך לענין שחיטת לפון נמי בעי להחזירו דאי לא הדר כתביה בגוויה כי היכי דאהדריה למתן דמו הוה אמינא לא ניבעי לפון: אי אפה יכול להחזירו לכללו. שיהא עוד כשאר הכלל: שיצה השם מצורע. מכלל יו זאת תורת האשם דהוה יו כתב בכולהו ואת דמו יורוק על המובח יו אף כאן לשחיטת לפון נמי להחזירו הוא דשנה עליה: לכחוב. שחיטת

לפון באשם מלורע ולא נכחוב גבי זאת תורת האשם ונגמר כללו מיניה ומדכתביה הכא והכא לעיכובא הוא:

מעשר שני פ"ג מ"י פסחים (f ל) מעמו על פי ל מי למה לח. ב"מ נג: סנהדרין קיג., ב) תמורה טו:, ג) יבמות 1. מכילתא משפטים פי"א, ת"כ ברייתא דר"י פיס' ד, צו פרש' ו ה"ה, ירוש' פאה צ' פרש" ו ה"ה, ירוש" פאה צ'א ה"ד, סוטה פ"ט ה"ה, ועיין פסחים פ"ה ה"ב (ע"ש בציון ירושלים) 7) תמורה ט., ל) ויקרא ז א, 1) ראה קז. ירוש' מע"ש פ"ג ה"ו, ו) פ״ב הי״ט, ק) ע׳ רק״ק

גליון הש"ם

תום' ד"ה לפי וכו' לא הרוי דבר

שינויי נוסחאות

א] נרוב כתה"י קדושה: ב] העולה העולה במקומה : (ש"מ): ג] ל"ל ת"ל ואת (ש"מ): ר מיבת יזרוק ליתח בכייל, ונוח.
ועי רש"י דמשמע שהיה לו גי'
מחרת. ומ"ש מח"כ קבול דמו
במי, עי' לעיל (מח א) אות ז': ה] נש"מ נוסף במקום אשר ישחט את החטאת ואת ישוט או יווטאו זאו העולה: ו] נס"י נוסף החזירו הכתוב לכללו בפירוש (שמכ"י): ו] לן דבר שהיה בכלל ויצא לידון (כ"צ): ח] ברע או רע בטוב (בי"י): מ] בש"מ נוסף ואם קדם מומו להקדישו אינו ואם קדם מומנו להקדישו אינו קדוש קדוש הגוף ויוצא לחולין ליגדו וליעבד כדתנן (מיים). כ"ל אכל זבר האשון אם קדם מומו להקדישו אינו קדוש קדושת הגוף ויוצא לחולין ליגדו וליעבד כדתנן כני לחולין ליגדו וליעבד כדתנן כני (ד"ו רפ"ט וש"ח): י] ונפדו כר' וליף כל"ל (כתה"י): יא] בכי"כ נוסף כלן לא חומרא: יב] מיבת כרי ליתח בכתה"י וד"ו: יגן ל"ל ברי מתו נכנוסי אין. יכן כיל דהא (צ"ק): ידן המזבח הס"ד ולמ"כ מה"ד אם כן. דשחהיטת צפון וכוי כל"ל (*ש"מ וצ"ק): מו] פדיונו נמחק ול"ל פירות ממעשר (שמכ"י וצ"ק). וע' ככ"מ כתוס' לף נג ע"כ: מז] ל"ל פרכי כתוס, לף נג ע"כ. פודם ל"פרכי רבנן (ש"מ): יו] כש"מ נוסף א"ל מצינו שהתמורה חמורה מן העיקר: יה] ל"ל דאדפרכי רבנן (ש"מ וצ"ק): ימן ל"ל ליקח (נכ"ון): כ] מינות לא נטמא לא (נידון). כן קינות דא נטמא דא (נמסק (ש"ח): כא] כש"מ (וסף דברי ר"מ: כב] עצמן (דיד ש"ח): כגן ל"ל במס' מעשר שני (ש"ח): כרן עשר שקראו עשירי דטעון נסכים והעשירי שקראו דטעון נסכים והעשירי שקראו אינו טעון נסכים והרי מצינו שטפל (שימ): כה! ליל מיהו צריך קרא (שימ). כ"ל והא דמצריך קרא מותר וכו' (ציק, הגריאית ושיב). לפועו ש"ם ב"מ": כו! ליה התם טפל (שימ): כז] שחטאת ואשם מצורע כז] שהטאת ואשם מצורע טעונין לג'' (מיים. ועי "ז' כ' "ז' כ' ע" כ' ל' כ' כ' ל' ה פ' ע" ל' ז' ה פ' ע"ל די ה' הק מצורע נותן ממנו לג'ל (מיים: לן \$"ל מייה: לן \$"ל למוב צפון בשאר אשמות לכתוב צפון בשאר אשמות ונילף מאשם מצורע דהא סבירא ליה דכללו גמיר מיניה כתביה בסמוך אלא להכי הכא דכשאר אשמות לעכב הכא דוכא. בשאר אמות לעכב הכא דוכא. במ"ד (ומ"ד אבל הכא והכא. סס"ל ומס"ל אבל הכא והכא. מקלי ותמיץ אבק כללו גמיר מיניה שפיר תימה ושאר וכרי. וטיין לע"ג (שמכ"י): לב] נדל"ל וא"כ קבלה למצוה מגלן הן למקבר עצמו והן לקבלה: לג] נראה כוונתם ועוד אפי׳ למאי דפ״ה דמאומו דעולה קדריש מ"מ קשה דבקבלה עלמה

שימה מקובצת

שייך לעמ' קודם נקבה היא, וי"ל דאס אינו ענין לעיכובא דנקבות דמואת תורת נפקא, תניהו ענין לזכרים: אלא אותו למה לי. עיין

המטאת בצפון מדכתיב ולהח הכהו ושחט דמשמע דתרוייהו הוו במחום העולה. ולהח האי נמי אמחום עולה דה"ח ושחט את החטאת במחום העולה מהחת נכפון מרשהי התקום הטאן השום משחתי משחתי הרו למקום משחט, ותקון קשי מיים שנקום עודים נהדיק ושטו שה המנחת במקום השמים. גם ולקס נמי חהיה במקום השלה, ומורי חירך דבעולה כמייב קבלה דכתיב בפרשה העליונה בכן בקר ושחט לפני ה" דהייני לפון דיליף עליון מחסחון. כמיב בסריה והקריבו זה קבלה הדכ, אלמה ש"מ שקבלה במקום שחיטה (דשון חדרים): דור"ה אלא ובר' ברקאבר רב אחיא לפי ששצינו ששמקבל בצפון. לשון מהר"ם, צ"ל דבב אמיא דקאמר לפי שמקבל בלפון כו", משמע דידע מקבל בלא קרא דושחט, אבל אנן לא דרשיטן ליה:ע"כ מעוחי קודם "חרי שעשר דהוא גפרת. פיי אפילו בירושלים אם נטמא לכו"ע, ואילו לקוח כיו פיי לרי יהודה, ופריך מר"י דאים ליה יקבר, ומשני לא אלומא כר. זים ספרים דגרפי נעתה אין לא נעתה לא, ופריך תרגנן דדוקא נעתה אתרי רגנן דנפדה לא נעתה אין נדדה כדה דרים ותקום חאינו מעשר שני גופיה טהור נפדה ברחוק מקום, ומשני דלא אלים קדושתו למיחפס פדיוט. וקשה שהרי מוה לא משני כלום דהא ע"יכ לרכגן טעתה לאו משום אלימה קדושה שהרי בנעמה (שאיט) ושהואן נפדה לרבען וכי אלימה קדושתו טפי מבטהור. לכך נראה כדפיי דמיימי ראיה מר' יהודה.